

Arrest

nr. 187 754 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 17 november 2016 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 21 november 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekster reeds werd aangetroffen in Italië op 25 mei 2016 wegens illegale binnenkomst en zij op 13 juni 2016 reeds asiel vroeg in Zwitserland.

1.3. Verzoekster wordt 25 november 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 2 december 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Zwitserse autoriteiten, doch deze weigeren op 5 december 2016 het verzoek omdat volgens hen Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.5. Op 6 december 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) a van de Dublin III-verordening. Daar binnen de overeenkomstig artikel 22 (1) van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het overnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 22 (7) van deze verordening geacht in te stemmen met het overnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [T. T.]

voornaam : [F.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.11.2016.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.05.2016 in Italië wegens illegale binnenkomst en op 13.06.2016 in Zwitserland in het kader van een asielaanvraag geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Eritrea, werd verhoord op 25.11.2016 en verklaarde dat ze Eritrea ergens in januari 2016 verliet om naar Soedan te reizen en daar tot eind mei 2016 in Khartoem te verblijven. Ze gaf aan dat ze vervolgens met het vliegtuig via een voor haar onbekend land naar een ander voor haar onbekend land reisde. Het vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.05.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië geregistreerd werden, waardoor we kunnen besluiten dat dit het voor de betrokkene onbekende land was. Ze gaf aan dat ze ongeveer 5 dagen in de luchthaven bij de politie verbleef om vervolgens naar Zwitserland door te reizen. In Zwitserland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 13.06.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat ze een negatieve beslissing kreeg en terug naar Italië moest. De betrokkene verklaarde dat ze daarop besloot om op 16.11.2016 naar België door te reizen om er op 17.11.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.11.2016 een asielaanvraag in.

Op 01.12.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Zwitserse instanties, die op 05.12.2016 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag weigerden. De Zwitserse autoriteiten gaven aan dat ze op 12.07.2016 een overnameverzoek richtten aan de Italiaanse autoriteiten, die dit verzoek niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoordden, waardoor het met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke Lidstaat werd. Dientengevolge werd op 06.12.2016 een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties, die dit verzoek niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoordden, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke Lidstaat werd.

Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling

redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar tante in Amerika met de smokkelaar geregeld had haar vanuit Zwitserland naar Engeland te brengen en de smokkelaar haar had gezegd dat ze in Engeland waren, terwijl ze in België waren. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er niet goed zijn en ze liever wil studeren en werken, een kans die ze naar eigen zeggen in Italië niet zou krijgen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 13.12.2016 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen. De advocaat van de betrokkene stelt dat Italië geconfronteerd wordt met systeemfouten inzake de asielprocedure en de opvangvoorzieningen en wijst er op dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft. De advocaat van de betrokkene verwijst voor haar argumenten hoofdzakelijk naar verschillende passages uit het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en naar nationale en internationale jurisprudentie.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde dat ze geen in België verblijvende familieleden heeft, maar maakte wel gewag van een in Zwitserland verblijvende broer en oom.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door

overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er niet goed zouden zijn en ze liever wil studeren en werken, een kans die ze naar eigen zeggen in Italië niet zou krijgen. Bovendien uitte ze ook bezwaar middels een tussenkomst van haar advocaat, die verwijst naar de vermeende systeemfouten inzake de asielprocedure en opvangvoorzieningen, evenals het kwetsbaar profiel van de betrokkene. De advocaat van de betrokkene wijst er dienaangaande op dat de betrokkene een 28 jarige alleenstaande vrouw is die in Eritrea verkracht werd en dientengevolge psychologische problemen heeft overgehouden.

We wensen vooreerst op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak

A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr.51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Webenadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. De advocaat van de betrokkene gaf aan dat de betrokkene in Eritrea het slachtoffer was van verkrachting en daar psychologische problemen aan overhield. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen en geen melding maakte van psychologische problemen. Bovendien bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Daarnaast werd er de voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand

auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

We merken op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 06.12.2016 niet binnen de door artikel 25 (1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25 (2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de

regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 4, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 (2), eerste en tweede lid en 6 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Schending van artikel 3 EVRM juncto artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3.2 van de Dublin III Verordening in het licht van de specifieke situatie van een alleenstaande vrouw in de algemene context van structurele tekortkomingen in de asielprocedure, de opvangstructuren en de begeleiding in Italië

[...] Artikel 3 EVRM en Artikel 3.2. tweede lid van de Dublin III Verordening: Inhoud en interpretatie

-1- Artikel 3 van hét EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen!"

Deze bepaling verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker.

Artikel 3,2, tweede lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

"Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen"

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

In dit kader verwijst de tegenpartij in de bestreden beslissing naar het wederzijds vertrouwensbeginsel, zijnde het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Verzoekster merkt op dat dit vermoeden weerlegbaar is.

Het EHRM bepaalt dat dit vermoeden weerlegd wordt wanneer er zwaarwegende gronden worden aangehaald die aannemelijk maken dat de asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. Dit weerlegbaar vermoeden bevestigde het EHRM nogmaals in het arrest Tarakhel v. Zwitserland van 4 november 2014.

Het concept van "een asielpcedure en opvangvoorzieningen die systeemfouten bevatten" komt uit het Arrest N. S.(C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department de dato 21 december 2011 van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In dit arrest werd in punten 81 en 86 geoordeeld dat "Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt" en "Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling."

-2- Bij de toepassing van de Dublin-verordening moeten de lidstaten nagaan of de asielpcedure van de lidstaat waarnaar de betrokken persoon wordt overgedragen voldoende waarborgen bevat.

Om te beoordelen of verzoekster een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dient de verwerende partij de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekster naar Italië te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval.

Verzoekster voert in huidig verzoekschrift aan dat zij deel uitmaakt van de groep van Dublin terugkeerders met een kwetsbaar profiel, die systematisch wordt blootgesteld aan een slechte behandeling.

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekster, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico aangezien het voldoende concreet en aantoonbaar is.

In huidig verzoekschrift maakt verzoekster dan ook, zowel wat de algemene situatie in Italië betreft als de omstandigheden eigen aan haar persoonlijke situatie, aannemelijk dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij verwijdering naar Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan een onmenselijke behandeling.

Er werd reeds geoordeeld door het EHRM in het arrest M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011 dat de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid moet beschikken om de omstandigheden in het aangezochte land ten gepasten tijde te doen gelden.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust dan ook op de verwerende partij de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Om het bestaan van een gevaar van de onmenselijke behandelingen na te gaan dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de (1) algemene situatie in dat land en met (2) de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

Uit het arrest N.S C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department en de conclusie van de advocaat-generaal in dezelfde zaak kan besloten worden dat er sprake kan zijn van "systeemfouten" in een asielpcedure en de opvangvoorzieningen als meerdere bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (intussen vervangen door richtlijn 2013/33/EU), 2004/83 en 2005/85 (intussen vervangen door richtlijn 2013/32/EU) geschonden zijn of ernstig dreigen geschonden te worden en dat die schendingen tevens een schending inhouden van de in het Handvest verankerde grondrechten.

-3- In zijn conclusie geeft de advocaat-generaal in bovenvermelde zaak, V. TRSTENJAK, een korte beschrijving van de inhoud van de richtlijnen:

c) Richtlijn 2003/9

32. Richtlijn 2003/9 heeft volgens artikel 1 ervan tot doel minimumnormen vast te stellen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

33. Tot die minimumnormen behoren de verstrekking van informatie door de lidstaten aan de asielzoekers (artikel 5), het voorzien van asielzoekers van documenten (artikel 6), het verblijf en de bewegingsvrijheid van asielzoekers (artikel 7), de bewaring van de eenheid van het gezin van de asielzoekers (artikel 8), openbaar onderwijs en voortgezet onderwijs voor minderjarigen (artikel 10), de toegang van asielzoekers tot de arbeidsmarkt (artikel 11) en beroepsopleiding voor asielzoekers (artikel 12) alsook de materiële opvang en de gezondheidszorg voor die personen (artikelen 13 e.v.).

34. Artikel 21 van richtlijn 2003/9, „Rechtsmiddelen”, bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat tegen negatieve beslissingen met betrekking tot de toekenning van voorzieningen op grond van deze richtlijn of beslissingen op grond van artikel 7 die individuele gevolgen hebben voor asielzoekers, beroep kan worden aangetekend volgens de in de nationale wetgeving neergelegde procedures. Tenminste wordt in laatste instantie de mogelijkheid van beroep of toetsing voor een rechterlijke instantie geboden.

2. De nadere regels voor toegang tot rechtsbijstand in dergelijke gevallen worden in het nationale recht vastgesteld.”

35. Volgens artikel 23 van richtlijn 2003/9 moeten de lidstaten ervoor zorgen dat er, met inachtneming van hun grondwettelijk bestel, passende regels worden vastgesteld voor het sturen, bewaken en controleren van het niveau van de opvangvoorzieningen. Artikel 24, lid 2, bepaalt dat zij bovendien de nodige middelen uittrekken voor de uitvoering van de krachtens die richtlijn vastgestelde nationale bepalingen.

d) Richtlijn 2004/83

36. Richtlijn 2004/83 heeft volgens artikel 1 ervan tot doel minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsmede de inhoud van de verleende bescherming.

37. De hoofdstukken II, III en V van richtlijn 2004/83 bevatten een aantal bepalingen en criteria betreffende de behandeling van verzoeken om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van subsidiaire bescherming, alsook betreffende de erkenning van een onderdaan van een derde land als vluchteling of persoon die recht heeft op subsidiaire bescherming. Hoofdstuk IV legt enerzijds de lidstaten de verplichting op de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III voor erkenning als vluchteling (artikel 13). Anderzijds zijn in dat hoofdstuk de voorwaarden vastgelegd voor de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus (artikel 14). Hoofdstuk VI bevat de desbetreffende bepalingen inzake de verlening (artikel 18) en de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 19). Hoofdstuk VII legt de inhoud van de internationale bescherming vast, die onder meer de bescherming tegen refoulement omvat (artikel 21). Hoofdstuk VIII regelt aspecten van de administratieve samenwerking. Volgens artikel 36 dienen de lidstaten onder meer ervoor te zorgen dat de instanties en andere organisaties die deze richtlijn uitvoeren de nodige opleiding ontvangen.

e) Richtlijn 2005/85

38. Richtlijn 2005/85 strekt volgens artikel 1 ervan tot vaststelling van minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

39. Artikel 3, lid 1, van die richtlijn bepaalt dat deze van toepassing is op alle asielverzoeken die op het grondgebied van de lidstaten, daaronder begrepen aan de grens of in de transitzones, worden ingediend, en op de intrekking van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 4, lid 1, eerste alinea, wijzen de lidstaten voor alle procedures een beslissingsautoriteit aan, die de verzoeken naar behoren dient te behandelen overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn.

40. De basisbeginselen van die procedures alsmede de waarborgen die de asielzoekers in die context moeten worden toegekend, zijn vastgelegd in hoofdstuk II van richtlijn 2005/85. Hoofdstuk III ervan bevat concrete bepalingen betreffende de procedures voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en voert het begrip in van het „veilige derde land” (artikel 27) respectievelijk het „veilige land van herkomst” (artikel 31). In hoofdstuk V wordt het recht van de asielzoeker op een daadwerkelijk rechtsmiddel vastgelegd (artikel 39).

[...] De Rechtspraak

-4- Op 4 november 2014 heeft het EHRM zijn arrest *Tarakhel c. Suisse* geveld, dat de kwestie behandelt of een overdracht aan Italië een mogelijke schending vormt van artikel 3 EVRM.

Het arrest *Tarakhel* leert ons het volgende :

1) Hoewel het Hof meent, in dit arrest, dat er geen systematische schending is in Italië voor de asielzoekers van artikel 3 EVRM, houdt zij echter wel rekening met de extreme kwetsbaarheid van asielzoekers en stelt zij dat er een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is:

« §115. While the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot therefore in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country, the data and information set out above nevertheless raise serious doubts as to the current capacities of the system. Accordingly, in

the Court's view, the possibility that a significant number of asylum seekers may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, cannot be dismissed as unfounded. » [...]

Het blijkt duidelijk uit de verschillende gezaghebbende internationale rapporten (zie infra) dat deze mogelijkheid vandaag de dag effectief groter is dan aan het begin van 2014, des te meer voor kwetsbare profielen zoals dat van een alleenstaande vrouw.

2) Het EHRM onderlijnt dat de beoordeling van de minimum graad van ernst vereist door artikel 3 EVRM relatief is en rekening dient te houden met de specifieke bescherming van asielzoekers en hun buitengewone kwetsbaarheid :

« 118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, §91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention. » [...]

3) De positieve verplichtingen uiteengezet door het EHRM in Tarakhel dienen in verband gebracht te worden met de kwaliteitsgraad die vereist wordt van de asielprocedures om zodoende met de nodige ernst een verdedigbare grief in het asielkader te onderzoeken. Voor het EHRM betreft de Dublin procedure de toegangspoort tot de asielprocedure, het is dan ook belangrijk dat de asielzoekers dadelijk bij aankomst kunnen genieten van de nodige procedurele waarborgen. Er dient een verband gelegd te worden tussen het arrest Tarakhel en het arrest Sharifi en andere c. Italië en Griekenland (Verzoekschrift 16643/09) van 21 oktober 2014, waarin het Hof stelt:

« 169. Il n'est pas dépourvu d'intérêt, du reste, que, d'une part, la directive Procédure, telle qu'applicable ratione temporis, imposait déjà aux Etats membres de l'Union européenne de veiller, notamment, à ce que les personnes aient un accès effectif à la procédure d'asile (paragraphe 71 ci-dessus), et que, d'autre part, les obligations découlant de la directive Accueil s'appliquent à tous les ressortissants de pays tiers et apatrides à la seule condition qu'ils déposent une demande d'asile à la frontière ou sur le territoire d'un Etat membre (paragraphe 67-68 ci-dessus). La récente refonte du droit de l'Union européenne en la matière (paragraphe 63-65, 69-70 et 72-73 ci-dessus) renforce ces principes : tous les droits procéduraux et matériels reconnus aux demandeurs d'asile supposant l'introduction d'une demande d'asile, plusieurs dispositions du règlement Dublin III et de la directive Procédure r fondue visent à assurer un accès effectif à cette procédure, accès dont une information exhaustive et compréhensible des intéressés constitue le préalable indispensable. » [...]

De positieve verplichtingen uiteengezet in het arrest Tarakhel zijn in dezelfde lijn als de redenering van het Hof van Justitie in haar arresten Cimade en Saciri waarin de Opvangrichtlijn geïnterpreteerd wordt en het doel van continuïteit van opvang uiteengezet wordt.

4) In het arrest Tarakhel, benadrukt het Hof het feit dat het noodzakelijk is, gezien de reële mogelijkheid van schending van artikel 3 EVRM bij een transfert naar Italië, dat de Staat die de asielzoeker wenst over te dragen individuele garanties bekomt van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat de asielzoeker in kwestie opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst.

Er was inderdaad sprake in het arrest Tarakhel van een familie met minderjarige kinderen maar het EHRM interpreteert deze eis tot garantie niet a minima. De groep van asielzoekers vormen een zeer kwetsbare groep. Onder hen zijn de alleenstaande vrouwen, net zoals de kinderen, buitengewoon kwetsbaar. Er dient in herinnering gebracht te worden dat verzoekster reeds het slachtoffer werd van onmenselijke en vernederende behandelingen in haar land van herkomst.

Zie arrest Tarakhel, §122 :« 122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention»

De rechtspraak van het EHRM vooropgesteld in haar arrest Tarakhel verzet zich tegen een transfert van verzoekster naar Italië, hetgeen verder zal worden aangetoond.

In casu heeft de Belgische staat immers geen enkele individuele garantie bekomen van de Italiaanse autoriteiten die aantonen dat verzoekster opgevangen zal worden en ten laste genomen zal worden bij aankomst, (zie infra)

[...] De algemene situatie in Italië voor Dublin terugkeerders "returnees"

Verzoekster meent dat de verwerende partij de situatie in Italië van een "Dublin returnee" niet voldoende onderzocht heeft. Bovendien meent zij dat zij als Dublin returnee met een kwetsbaar profiel van de Italiaanse instanties de waarborgen had moeten verkrijgen ten aanzien van de opvangvoorzieningen en de toegang tot een effectieve asielprocedure in Italië die overeenkomstig zijn met de Europese vereisten.

Verzoekster verwijst naar de volgende fragmenten uit het rapport «Reception conditions in Italy Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy » van de Swiss Refugee Council SFH/OSAR van augustus 2016 :

Het blijkt uit het rapport p. 21 dat de Italiaanse autoriteiten specificeren in een aanvaardingsbeslissing van de overdracht welke Italiaanse gemeente de persoon ten laste moet nemen. Indien Italië verantwoordelijk is omwille van het verstrijken van de termijn, wordt deze overgedragen aan Rome of Milaan.

Wat betreft de opvang voor het indienen van de asielaanvraag wordt er gesteld (p. 18)

Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation. This problem does not affect those who reach Italy via the "classical" Mediterranean route, as they are recorded in the system as soon as they arrive.

Betreffende de opvang tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie van de asielaanvraag (verbalizzazione) blijkt: (p. 19 en 62)

« Dublin returnees are also affected by these delays as after being returned to Italy, they are treated in exactly the same way as newly arrived asylum seekers, as long as they did not apply for asylum before being transferred.»

«In the time between applying for asylum and the verbalizzazione, applicants are not always guaranteed a place in accommodation. Decree 142/2015 stipulates that the reception procedure should start as soon as a person applies for asylum for the first time. However, there are still problems implementing this in practice.

People who enter Italy by sea (around 90 percent of asylum seekers) are given accommodation as soon as they arrive. But for those who travel over land or apply for asylum in the country, the situation is more difficult and reception is often delayed or impeded. These people therefore often end up on the streets or are forced to find accommodation in informal settlements or temporarily in accommodation provided by NGOs.

In the major Italian cities like Rome and Milan the formal registration of an asylum application (verbalizzazione) takes several months. »

Wat de specifieke accommodatie van Dublin returnees betreft wordt er als volgt verduidelijkt: (p. 26)

The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to GUS. The project is scheduled to last 24 months. »

The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management, staff are often unqualified and/or overworked.

CAS centres are contracted out every six months; the resulting financial insecurity hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract, operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), which means that both the management and location can change.

People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres. The number of CAS in each prefecture is intransparent, and nobody interviewed could provide any definite figures. The NGO at the airport is given a list with CAS centres from the prefecture, and then tries to find a suitable place for new arrivals. If no suitable place can be found from the list, the NGO has to contact the prefecture to get

more addresses. Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS, but this restriction was lifted.

-6- Uit deze fragmenten blijkt dan ook dat er géén opvang is voor het indienen van de asielaanvraag en de registratie van de asielaanvraag, hetgeen maanden kan duren.

Er is een groot risico dat ze geen opvang krijgen en dus dakloos worden, of dat ze niet opgevangen wordt in omstandigheden die overeenkomen met de vereisten van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien wordt de meerderheid van de Dublin terugkeerders - en zeker diegene die in Rome terecht komen, hetgeen hoogstwaarschijnlijk het geval is van verzoekster - als ze al een plaats krijgen, een plaats toegekend in de CAS centra, die tijdelijk van aard zijn, overvol zitten en bovendien niet voldoen aan de standaarden.

De vaststelling van verwerende partij in de bestreden beslissing dat er met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit in het leven werd geroepen die specifiek gericht is naar zgn. Dublin-terugkeerders, verandert hieraan niets. De verwerende partij betwist het tijdelijke karakter van deze projecten immers niet.

Aangezien de opvangcentra geen langdurige (dit is: voor de duur van de asielprocedure) opvang voorzien, is de vraag waar en hoe de asielzoekers van opvang kunnen genieten eens ze deze structuren voor Dublin-terugkeerders moeten verlaten.

Uw Raad oordeelde reeds in die zin in haar arrest d.d. 3 juni 2016:

« Wat de specifieke huidige opvangsituatie is voor Dublin-terugkeerders in Italië in het licht van de stopzetting van de specifieke opvanginitiatieven eind juni 2015 en de aanhoudende instroom van immigranten in Italië, blijkt niet uit de bestreden beslissing. Hierbij moet nog worden aangestipt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname. Een nauwgezet onderzoek is nodig, des te meer wanneer de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat er kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen. De verwerende partij stelt dat de Italiaanse overheid zich niet onverschillig opstelt en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden, maar dit biedt geen antwoord op de vastgestelde niet-automatische verlenging van specifieke opvangvoorzieningen voor Dublin-terugkeerders, die, zoals blijkt uit het partieel geciteerde AIDA rapport, eind juni 2015 werden stopgezet. Noch kan hieruit worden afgeleid dat andere opvangstructuren worden opgesteld voor Dublin-terugkeerders. »

Verzoekster benadrukt dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord vanwege de Italiaanse overheden inzake de aanvraag tot overname en verzoekster geen individuele waarborgen heeft gekregen van de Italiaanse autoriteiten.

Dit verhoogt dan ook de kans dat zij terechtkomt in de reeds overbevolkte steden Rome en Milaan.

-7- Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië voor Dublin-terugkeerders - omstandigheid waarin verzoekster zich bevindt - wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

[...]

Verzoekster stelt vast dat de tegenpartij zonder meer stelt dat de conclusie van het hierboven geciteerde rapport van OS AR - dat dateert van augustus 2016 en dus veel recenter is dan het AIDA-rapport van december 2015 - « niet gerechtvaardigd kan worden door het door de auteurs aangebrachte materiaal » zonder aan te geven welke precieze bronnen dan betwist worden.

Er wordt gesteld dat de tekortkomingen « volgens ons niet in die mate op een dergelijke schaal zijn dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt » zonder te motiveren waarop dit gesteund is. Er wordt enkel verwezen naar het AID A-rapport, dat zoals gezegd reeds 14 maanden oud is en bovendien dateert van voor de Europa-Turkije Deal van 18 maart 2016, die een enorme impact heeft gehad op de instroom in Italië. (zie infra)

Wat betreft het feit dat het Ministerie van Binnelandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten op 19 oktober 2016 het plan hebben besproken om de aanwezigheid van tijdelijke « CAS » centra af te bouwen en te evolueren naar een expansie van het SPRAR-netwerk, bevestigt alleen hetgeen dat reeds gezegd werd : dat dit op dit moment niet het geval is en Dublin Returnees worden opgevangen in tijdelijke opvangstructuren.

De tegenpartij spreekt over « bronnen die de Italiaanse onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten » en die « een genuanceerd beeld geven » zonder deze bronnen bij naam te noemen.

Naast het feit dat dit een schendning uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, toont het nogmaals aan dat de tegenpartij er niet in slaagt de structurele tekortkomingen zoals aangehaald door het bovenvermelde OSAR rapport, te weerleggen.

[...] De invloed van de Europa-Turkije Deal op de instroom in Italië

De actualiteit toont aan dat Italië kampt met een ongeziene toestroom van asielzoekers via de Italiaanse kusten. Het land kan de opvang van de asielzoekers en de behandeling van de asioldossiers niet aan. De stijging in instroom in 2016 is te wijten aan de Europa-Turkije Deal afgesloten op 18 maart 2016, die als onrechtsreeks gevolg een stijging heeft in de toestroom via de route Libye-Italië.

De situatie wordt als volgt uiteengezet in het rapport van IRIN van 15 augustus 2016 [IRIN, Cracks widen in "impossible" Italian asylum system, 15 August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/57c43a154.html> [accessed 23 February 2017]]:

"Closed borders in the Balkans and the EU-Turkey deal have drastically reduced arrivals of migrants and refugees to Greece, but arrivals to Italy have continued at a similar rate to last year. The key difference is that fewer are able to move on to northern Europe, leaving Italy's reception system buckling under the pressure and migrants paying the price.

So far this year more than 100,000 migrants have arrived in Italy by sea, according to the UN's refugee agency, UNHCR. During recent summer months, as many as 10,000 migrants have disembarked from rescue vessels in a week.

After the chaos witnessed at the height of last year's refugee "crisis", the EU's hotspot system, introduced late in 2015, was supposed to impose some order in the arrivals process. Above all, it was designed to rapidly weed out so-called economic migrants, who could be swiftly deported from those with the right to remain and apply for international protection.

The new approach was also designed to facilitate the relocation of asylum seekers from the overwhelmed frontline states of Italy and Greece to other EU member states that had agreed to take in 160,000 people over two years.

But the relocation scheme has been an abject failure. By mid-July, only about 3,000 people had been relocated, and just 843 of them from Italy. In addition, many of those identified as economic migrants cannot easily be returned to their home countries due to the lack of readmission agreements.

At the behest of the EU, all new arrivals are now fingerprinted, meaning they can't apply for asylum in another EU country without the risk of being returned to Italy under the Dublin Regulation.

This, combined with tighter border controls being implemented by Switzerland and France, means the number of asylum seekers in Italy's reception system has doubled since last year"

-9- Er wordt gesproken over een verdubbeling van het aantal asielzoekers die in het Italiaanse opvangsysteem terechtkomen. Uit de statistieken van de UNHCR blijkt dat Italië in oktober 2016 reeds meer asielzoekers geregistreerd heeft dan in heel 2015, toen het 153.842 vluchtelingen opnam.

Verschillende krantenartikels maken gewag van deze stijging:

"The southern European country has received nearly 160,000 migrants this year so far and only needs to take in 10,000 more by the end of the year to pass Greece's refugee arrivals, statistics from the United Nations High Commissioner on Refugees revealed. By the end of October, Italy had already received more refugees than during all of 2015 when it took in 153,842. This is despite the overall number of arrivals declining across Europe, with 334,000 so far this year - a third of 2015's. The rise in numbers going to Italy has been blamed on the controversial EU-Turkey deal in which Syrians who have arrived in Greece since March are sent back to Turkey.

« Italy has overtaken Greece to become the country on Europe's migration frontline, with about 750 people arriving per day, the head of the EU border control agency Frontex said on Tuesday. »

« The flow of refugees and migrants to Europe has slowed since April when the European Union sealed a deal with Turkey to halt illegal traffic across the Aegean Sea, the region's border agency chief said on Tuesday. Since then, Italy has replaced Greece as the migration "front line" with hundreds crossing the Mediterranean from Libya every day, Fabrice Leggeri, head of Frontex, the agency in charge of protecting the EU's external borders, said. »

« Some 181,000 migrants arrived in Italy in 2016 from North Africa through the so-called central Mediterranean route, the highest number ever recorded and 20% more than last year, it said. »

Het dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij hier geen aandacht aan besteed en op geen enkele manier rekening houdt met de evoluerende situatie in Italië.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust de plicht op de verwerende partij om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

In dit opzicht, leert het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asioldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op actuele informatie en de evoluerende situatie in aanmerking neemt.

[...] Het kwetsbare profiel van verzoekster

-10- Tijdens haar Dublin Interview gaf verzoekster reeds aan dat zij niet naar Italië wenste teruggestuurd te worden aangezien de omstandigheden voor de vluchtelingen er niet goed zijn en zij de kans wilde hebben te studeren en te werken.

Wat haar gezondheidstoestand betreft had verzoekster de kans niet uiteen te zetten dat zij aan psychische problemen lijdt als gevolg van wat zij meemaakte in Eritrea. Daarbij wenst verzoekster te melden aan Uw Raad dat haar Dublininterview zeer gespannen verliep. De ambtenaar die haar moest verhoren was gehaast en liet haar niet uitspreken, waardoor zij niet op haar gemak was en het vertrouwen dat nodig is voor zulk interview ontbrak.

Via haar raadsman uitte verzoekster op 13 december 2016 formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht naar Italië en verzocht zij de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag te behandelen. De raadsman verwees enerzijds naar verschillende rapporten die de systeemfouten in de Italiaanse asielpcedure en opvangvoorzieningen aantonen en anderzijds naar het kwetsbare profiel van verzoekster, een jonge alleenstaande vrouw met psychische problemen.

Verzoekster was in Eritrea slachtoffer van seksueel geweld, waar ze psychische letsels aan overhield. Zij wordt in België begeleid door Dokter [L. C.] en voegt een begeleidingsattest toe aan huidig verzoekschrift.

Verzoekster meent dat zij als alleenstaande vrouw met psychische letsels bijzonder kwetsbaar is.

-11- Wat betreft de verplichting tot het bekomen van garanties, vermeldt de tegenpartij in de bestreden beslissing enkel « We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat opvang kan worden voorzien ».

Wat de medische begeleiding betreft beperkt de verwerende partij zich tot: "ook in het geval van betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

Deze motivering is duidelijk volledig ontoereikend en komt niet overeen met de vereisten van artikel 3 EVRM zoals uiteengezet in het arrest Tarakhel.

Er mag niet uit het oog verloren worden de Italiaanse autoriteiten tot tweemaal toe (overdrachtsaanvraag van Zwitserland) niet geantwoord hebben op het overname verzoek.

Dit gebrek aan antwoord brengt geen enkele zekerheid mee voor verzoekster. Aangezien Italië niet geantwoord heeft weet niemand of zij correct zal opgevangen worden bij ontvangst.

Het loutere feit et stellen dat de Italiaanse autoriteiten 7 dagen voor overdracht zullen gewaarschuwd worden omtrent de aankomst van verzoekster en op de hoogte zullen gesteld worden van haar gezondheidstoestand is geen voldoende garantie in de zin van het arrest Tarakhel, zeker aangezien blijkt uit bovenvermelde rapport van OSAR dat « the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals. » (p. 24)

Verder blijkt dat de toegang tot medische hulp lang duurt en bovendien verbonden is aan de huisvesting: (p.20) « Until the asylum request has been formalised, not only are there problems finding accommodation, but applicants also have restricted access to the healthcare system »

Zoals reeds gezegd was verzoekster in het verleden slachtoffer van seksueel geweld. Het blijkt uit het OSAR-rapport dat

(P- 60)

« Women in squats are often exposed to sexual violence. As living on the street is even more dangerous, they often have no choice but to accept the limited protection that living among their own people in a squat offers.

The number of places, especially those for people with mental illness, is not sufficient by far. As a result, they have to wait longer for a place, if they find one at all. Otherwise there is a high risk that they will end up on the streets, as people with mental illness often do not have access to accommodation because they are considered unfit for communal living. »

(P- 63)

« The lack of adequate accommodation for vulnerable persons in Italy is conspicuous, particularly for mentally ill persons. According to the currently applicable RCD Member States have to take account of the specific situation of vulnerable persons, such as minors, unaccompanied minors, disabled people, elderly people, pregnant women, single parents with minor children and persons who have been subjected to torture, rape or other serious forms of psychological, physical or sexual violence in relation to material reception conditions (Art. 21 RCD). Given the glaring and serious lack of appropriate accommodation for vulnerable persons and the general lack of adequate accommodation, Italy is in breach of its obligations under the RCD. In addition, pursuant to the RCD Italy is under an obligation to

identify special needs. This requirement is insufficiently implemented in the Italian reception system, which leads to systematic violations of the rights of such persons during their reception. »

De rechtspraak van Uw Raad bevestigt eveneens dat de stilzweigende aanvaarding van een aanvraag tot overdracht geen voldoende garantie biedt op het gebrek aan schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, zeker in het geval van een persoon met een kwetsbaar profiel.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. De inhoud verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Gelet op de uitvoerige motivering inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest dient ook te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Italië niet weerhield. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat verweerder zou hebben nagelaten te verduidelijken op welke wijze hij tot zijn besluit komt dat niet blijkt dat de tekortkomingen die zich inderdaad nog voordoen in Italië wat de opvang betreft zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Verweerder gaat zo in de eerste plaats in op de rechtspraak van het EHRM inzake Italië waarbij werd vastgesteld dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Uit een verdere lezing van de bestreden beslissingen blijkt verder dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder geeft een opsomming van de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, waaronder een aantal internationale gezaghebbende rapporten. Hij wijst er op dat in het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database - National Country Report - Italy" (Maria de Donato, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd) geen gewag wordt gemaakt van problemen wat de opvang van Dublinterugkeerders in het reguliere opvangnetwerk betreft, dat blijkens het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe") "Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien" van augustus 2016 (hierna: het OSAR/SFH-rapport) zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan Dublinterugkeerders, dat blijkens het AIDA-rapport de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten en het OSAR/SFH-rapport wijst op een gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en dat ten slotte uit zeer recente informatie van 19 oktober 2016 blijkt dat op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk. Verweerder benadrukt dat de aangehaalde bronnen wat de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers betreft een genuanceerd beeld geven en hieruit blijkt dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Verzoekster is ook niet ernstig waar zij stelt dat de gehanteerde bronnen in dit verband niet worden vernoemd, nu deze duidelijk worden vermeld in de bestreden beslissingen. Deze motivering kan als afdoende worden beschouwd en verzoekster kan niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder zich op dit punt enkel zou steunen op het zogenaamde AIDA-rapport. Verzoekster betoogt, wat betreft het door het bestuur aangehaalde OSAR/SFH-rapport, nog dat verweerder waar hij stelt dat de daarin gedane conclusie dat Italië niet zou voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de zogenaamde opvangrichtlijn niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal, nalaat aan te geven welke precieze bronnen dan worden betwist. De Raad stelt evenwel vast dat de voorziene motivering op dit punt verzoekster afdoende in staat stelt zich op dit punt in rechte te verdedigen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt aan te geven, is de overheid niet verplicht de motieven van de motieven weer te geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Verweerder geeft als dusdanig ook niet aan de bronnen te betwisten op basis waarvan het rapport werd opgesteld doch betoogt enkel dat volgens hem de vastgestelde tekortkomingen nog niet neerkomen op structurele problemen ter zake. De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt ook dat zij de motieven die ten

grondslag liggen aan de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.4. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoekster als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij overname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het betoog van verzoekster komt er grosso modo op neer dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen omwille van de structurele problemen met de opvangvoorzieningen en zij daarnaast een bijzonder kwetsbaar profiel heeft.

2.2.5. De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.6. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissingen gesteld:

“Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar het eerder vermelde AIDA-rapport, waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

[...]

We merken op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 06.12.2016 niet binnen de door artikel 25 (1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met

toepassing van artikel 25 (2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvangen indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van het gestelde dat zij toegang zal hebben tot de asielprocedure.

2.2.7. Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublinterugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissingen, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr.51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat verweerder zich heeft gesteund op het AIDA-rapport van december 2015 en het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016. Verder heeft verweerder zich tevens gesteund op volgende recente stukken:

- *"Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries"*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *"Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap"* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;
- het nieuwsbericht *"Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016.

Verweerder komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissingen wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2015 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het OSAR/SFH-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Vooreerst vermelden de bestreden beslissingen dat uit dit AIDA-rapport blijkt dat er met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome, Milaan, Bologna, ...) bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd voor Dublinterugkeerders. Deze opvangstructuren voor Dublinterugkeerders zijn niet meer operationeel maar de Dublinterugkeerders worden intussen opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67), waarbij in het rapport geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake.

Verweerder besluit vervolgens na lezing van het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 dat deze lezing geenszins doet besluiten dat Dublinterugkeerders *"geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt."*

Verder wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

"Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)."

Verweerder neemt bij zijn beoordeling tevens zeer recente informatie van 19 oktober 2016 in rekening:

"Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum

seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country", <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).")

Verweerder brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "We wensen vooreerst op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

Verweerder besluit vervolgens: "Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Verweerder heeft dus omstandig gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat de voormelde rapporten, die inderdaad gewag maken van tekortkomingen, er geen blijk van geven dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissingen weergegeven bronnen.

Verzoekster verwijst allereerst naar passages in het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 waaruit blijkt dat asielzoekers vaak lange tijd moeten wachten op een eerste afspraak ("fotosegnalamento") en zij gedurende deze tijd geen toegang hebben tot opvang. Hieruit blijkt dat dit ook geldt voor Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag indienden in Italië. Specifiek wat Rome betreft, wordt melding gemaakt van een wachtermijn tot één maand. Vervolgens wordt gewezen op passages in hetzelfde rapport waaruit volgt dat tussen het indienen van de aanvraag en de officiële registratie ("verbalizzazione") ook een zekere tijd kan verlopen, gemiddeld 16 dagen doch tot enkele maanden in Rome of Milaan. Ook Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag indienden in Italië worden hiermee geconfronteerd. Er wordt melding van gemaakt dat in de tussentijd – ook al voorziet de wetgeving in een recht op opvang van zodra de asielzoeker voor het eerst om asiel vraagt – de asielzoekers niet steeds zijn verzekerd van een plaats in een opvangvoorziening en sommigen op straat of in informele nederzettingen terecht komen of tijdelijk opvang genieten voorzien door NGO's. Verder citeert verzoekster passages in hetzelfde rapport over de zogenaamde CAS-centra. Verzoekster leidt uit de betreffende passages af dat zij geen opvang zal kunnen genieten tot aan de officiële registratie van haar asielaanvraag in Italië, hetgeen enkele maanden kan duren, en het merendeel van de Dublinterugkeerders verder een opvangplaats krijgt toegekend in de zogenaamde CAS-centra, die tijdelijk zijn,

overvol zitten en niet voldoen aan de standaarden. Verzoekster benadrukt verder dat de specifieke opvang voor Dublinterugkeerders met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen tijdelijk is en het dus maar de vraag is waar en hoe asielzoekers opvang kunnen genieten eens ze deze structuren moeten verlaten.

De Raad benadrukt allereerst dat verweerder er in de bestreden beslissingen op wijst dat de specifieke opvanginitiatieven voor Dublinterugkeerders zijn stopgezet. Verweerder stelt vast dat op basis van het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. Aldus blijkt niet dat verzoeksters betoog inzake de vroegere opvanginitiatieven voor Dublinterugkeerders nog relevant is. In het licht van voormelde motivering dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake, blijkt ook niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad van juni 2016 inzake een overdrachtbesluit aan Italië waarin niet werd ingegaan op het lot van Dublinterugkeerders nu deze niet langer terecht konden in de eerdere tijdelijke opvanginitiatieven voor Dublinterugkeerders. Arresten van de Raad hebben bovendien ook geen precedentswaarde.

De Raad stelt verder vast dat Dublinterugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, zoals in casu, bij hun aankomst in de luchthaven een asielaanvraag moeten indienen. Zij zullen een afspraak kunnen maken bij de bevoegde Questura – de migratiedienst van de Italiaanse politie – om een zgn. verbalizzazione te verkrijgen (p. 21 van het OSAR/SFH-rapport). Uit het rapport blijkt dat indien er geen uitdrukkelijk akkoord is van Italië voor de over- of terugname van de asielzoeker, quod in casu, de persoon in kwestie altijd zal worden overgebracht naar Rome of Milaan. In de luchthavens van Rome en Milaan is er een NGO ter plaatse om advies en bijstand te verlenen aan Dublinterugkeerders. Dublinterugkeerders die in Italië nog geen asielaanvraag hebben ingediend, moeten hun aanvraag voorleggen aan de Questura waar de luchthaven zich bevindt (p. 22 van het OSAR/SFH-rapport).

Deze NGO's kunnen blijkens de door verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en OSAR/SFH ook opvangvoorzieningen bieden, dan wel de Dublinterugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn of haar vertrek uit Italië (SPRAR en CARA).

Uit het OSAR/SFH-rapport blijkt dat de NGO die actief is op de luchthaven van Rome (Fiumicino) op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublinterugkeerders. Bij aankomst worden Dublinterugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig gezocht en worden zij begeleid tot het bureau van de Questura op de luchthaven alwaar zij worden geregistreerd. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublinterugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. In Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de Questura van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Ook op de luchthaven van Milaan is een NGO actief die Dublinterugkeerders bijstaat en adviseert. Het rapport concludeert dat Dublinterugkeerders die aankomen in Rome of Milaan toegang hebben tot een NGO die bijstand kan verlenen aan personen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië, wat in deze het geval is (p. 25-26). De vaststelling van verweerder dat er in Rome en Milaan een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublinterugkeerders berust dus op correcte gronden.

In zoverre verzoekster aangeeft dat zij tot aan de officiële registratie van haar asielaanvraag geen opvang zal kunnen genieten, kan haar betoog niet zomaar worden gevolgd. Verzoekster gaat met haar betoog voorbij aan de motivering in de bestreden beslissingen dat Dublinterugkeerders in de luchthavens van Rome en Milaan worden begeleid en ondersteund door NGO's die er actief zijn, motivering die zij niet betwist laat staan weerlegt. De Raad herhaalt dat deze NGO's blijkens de door verweerder gehanteerde rapporten van AIDA en SFH/OSAR ook opvangvoorzieningen kunnen bieden, dan wel de Dublinterugkeerder begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk indien de terugkeerder, quod in casu, nog geen asielaanvraag had ingediend voorafgaand aan zijn of haar vertrek uit Italië (SPRAR en CARA). Aldus blijkt niet dat verzoekster, in afwachting van haar eerste afspraak ("*fotosegnalamento*"), tijdelijk via deze NGO's geen opvang kan verkrijgen. Verzoekster gaat er verder op ongenueanceerde wijze van uit dat zij vanaf het indienen van de asielaanvraag tot aan de officiële registratie ervan ("*verbalizzazione*") geen opvang zal kunnen genieten doch de door haar geciteerde passages geven duidelijk aan dat de wetgeving voorziet in een recht op opvang van zodra de asielzoeker voor het eerst om asiel vraagt, ook al wordt op dit punt gewag gemaakt van problemen. Ook hier

geeft het door verweerder gehanteerde OSAR/SFH-rapport evenwel aan dat verzoekster, indien op dit punt zich problemen zouden stellen, de bijstand kan genieten van de betreffende NGO's en deze haar verdere opvang kunnen bieden dan wel haar begeleiden in het verkrijgen van een opvangplaats in het reguliere netwerk. De door verzoekster zelf geciteerde passage geeft ook aan dat in dit geval veelal in afwachting een tijdelijke opvangplaats wordt voorzien door NGO's. Op dit punt wordt in hetzelfde rapport bovendien ook aangegeven dat wat Milaan betreft – waarnaar verzoekster zal worden overgebracht, gelet op het, laattijdige, overnameakkoord van de Italiaanse autoriteiten van 1 maart 2017 zoals dit bijkomend door het bestuur werd voorgelegd – het voorzien van een onmiddellijke toegang tot accommodatie bij het vragen van asiel ten tijde van het 'fact-finding'-bezoek leek te werken (*"In Milan, on the other hand, the provision of immediate access to accommodation on applying for asylum seemed to work at the time of our fact-finding visit"* - OSAR/SFH-rapport, p. 20). In het licht van de bijstand die verzoekster bij aankomst in Rome of Milaan kan genieten van een NGO en gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad aldus van oordeel dat verzoekster aan de hand van de door haar aangehaalde passages in het OSAR/SFH-rapport nog niet aannemelijk maakt dat zij bij aankomst in Italië en tot aan de officiële registratie van haar asielaanvraag, geen opvang zal kunnen verkrijgen.

Zoals reeds werd aangehaald, blijkt uit het AIDA-rapport verder dat Dublinterugkeerders intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (p. 67). Het AIDA-rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Uit het vermeld AIDA-rapport (p. 60 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk.

Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het OSAR/SFH-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders voor wie de Questura van Rome bevoegd is of wordt, meestal worden opgevangen in een CAS. Uit de verdere informatie van het OSAR/SFH rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS-plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS-plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien (p. 65).

In het OSAR/SFH-rapport wordt uiteengezet dat Dublinterugkeerders gewoonlijk opvang vinden in de eerstelijns opvangcentra, zeker indien ze nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en dat de opvangsituatie enkel problematisch is voor personen die reeds eerder in zulk centrum verbleven voor zij verder zijn doorgereisd (p. 26).

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat asielzoekers in het algemeen in de eerstelijnsvoorzieningen blijven, tot wanneer zij kunnen doorstromen naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Verzoekster maakt, door aan te geven dat er een tekort aan plaatsen is in het SPRAR-netwerk waardoor asielzoekers langer dan voorzien in een CAS-opvangplaats moeten blijven, nog niet concreet aannemelijk dat zij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Daarenboven kunnen in de informatie die verzoekster ter zake naar voor brengt geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-, CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die verzoeksters grondrechten zouden aantasten. Wat betreft het betoog omtrent een gebrekkige opvang in overbevolkte opvangplaatsen, merkt de Raad op dat verzoekster ook geen rekening houdt met de recente informatie in de bestreden beslissingen die erop wijst dat gestaag wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk in Italië. Zo wees verweerder onder meer op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk.

Aan de hand van de aangehaalde passages in het OSAR/SFH-rapport en door het stellen dat de verwijzing naar het gegeven dat het ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten het plan hebben ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk bevestigt dat Dublinterugkeerders thans worden opgevangen in tijdelijke opvangstructuren, wordt geen afbreuk gedaan aan hetgeen voorafgaat en wordt nog niet aannemelijk gemaakt dat verweerders argumentatie waarom volgens hem nog geen sprake is van systematische problemen, en de in dit verband gedane vaststellingen, feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is/zijn.

Verzoekster wijst verder op de "*invloed van de Europa-Turkije Deal*" op de instroom van asielzoekers in Italië en stelt dat het land deze opvang van asielzoekers en de behandeling van de asioldossiers niet aankan. Zij haalt in dit verband een artikel van IRIN van 15 augustus 2016 aan, alsook enkele krantenartikelen die gewag maken van een stijging van het aantal in Italië toegekomen migranten en asielzoekers over de Middellandse zee. De Raad merkt in dit verband op dat waar verzoekster op dit punt spreekt van een "*ongeziene toestroom*" in Italië als gevolg van voormeld akkoord, het door haar aangehaalde IRIN-artikel het eerder heeft over een aangehouden toestroom van migranten en asielzoekers in Italië ("*arrivals to Italy have continued at a similar rate to last year*"), al is er ook sprake van een toename in 2016 in vergelijking met 2015. Ook wordt vermeld dat minder migranten en asielzoekers erin slagen door te reizen naar Noord-Europa, hetgeen een toegenomen druk op het opvangsysteem met zich meebrengt. Er is sprake van een verdubbeling van het aantal asielzoekers in het Italiaanse opvangsysteem sinds het vorige jaar en een mislukking van het systeem van herplaatsing van asielzoekers of personen die internationale bescherming genieten naar andere lidstaten. De Raad wenst er in dit verband evenwel op te wijzen dat de in het IRIN-artikel en de krantenartikelen beschreven situaties niet specifiek betrekking hebben op de eigen situatie van verzoekster die in het kader van de zogenaamde Dublinreglementering wordt overgedragen aan Italië. Deze artikelen bevatten geen informatie met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders naar Italië als dusdanig. Verzoekster weerlegt zo ook het gestelde niet dat de situatie in de zogenaamde '*hotspots*' niet relevant is wat Dublinterugkeerders betreft. Daarnaast stelt de Raad vast dat verweerder zich wat de opvangsituatie in Italië betreft onder meer heeft gesteund op het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, dat dateert van dezelfde periode als voormeld IRIN-artikel en daarenboven, in tegenstelling tot dit laatste artikel, wel specifiek handelt over de situatie voor Dublinterugkeerders. Er kan worden aangenomen dat de in het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 weergegeven opvangsituatie voor Dublinterugkeerders voormelde toegenomen druk op het Italiaanse opvangsysteem reeds in aanmerking neemt. Eenzelfde geldt wat betreft de reeds aangehaalde rechtspraak van het EHRM van 4 oktober 2016. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat deze volgehouden/toegenomen toestroom van asielzoekers in Italië op geen enkele wijze in rekening is gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster door deze verwijzingen de gedegen motivering van verweerder inzake de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Italië, die zoals gezegd steunt op het meer gespecialiseerde OSAR/SFH-rapport van dezelfde periode als het IRIN-artikel alsook informatie van 19 oktober 2016 waaruit blijkt dat blijvend wordt gewerkt aan een verdere uitbouw van een uniform opvangnetwerk en een verdere expansie van het SPRAR-netwerk, nog niet weerlegt.

Op lezing van de bestreden beslissingen kan worden aangenomen dat de grote instroom van asielzoekers en migranten in Italië in rekening is gebracht, doch verweerder de mening is toegedaan dat er in het licht van deze situatie nog niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielpcedure of de opvangvoorzieningen derwijze dat de toepassing van de Dublin III-verordening dient te worden opgeschort. Door thans nogmaals de nadruk te leggen op deze grote instroom en te wijzen op het gegeven dat de herplaatsing van personen naar andere lidstaten – bedoeld om de druk op Italië en Griekenland te verlichten – onvoldoende gevolg heeft gekregen, blijkt nog niet dat de omstandigheden van opvang of de wijze van behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië dermate structurele tekortkomingen kennen dat dient te worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekster toont niet aan dat de weergave van de situatie van Dublinterugkeerders in Italië in de door verweerder gehanteerde rapporten niet voldoende representatief is voor de huidige reële situatie in dit land of hierbij welbepaalde actuele gegevens of evoluties ten onrechte nog niet in aanmerking zijn genomen. Het gegeven dat de instroom over zee in Italië gedurende de tweede helft van 2016 zich gestaag heeft verdergezet, doet hierover op zich nog niet anders oordelen. Verzoekster weerlegt met haar betoog de conclusies die verweerder trekt uit deze rapporten niet.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekster met haar betoog en de verwijzing naar rapporten/artikelen niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder van de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, quod non in casu. De Raad stelt vast dat verzoekster de conclusies die worden getrokken uit voornamelijk het AIDA-rapport van december 2015 en het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 niet weerlegt.

Noch verzoeksters uiteenzettingen en aangebrachte stukken noch de informatie uit het administratief dossier laten toe om vast te stellen dat zij verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië of doen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen.

2.2.8. Ter terechtzitting maakt verzoekster nog een nieuwe versie van het AIDA-rapport van februari 2017 over. De Raad merkt op dat hij in het kader van een annulatieberoep zich voor de wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen (beoordeling ex tunc) en de informatie waarover het bestuur op dat ogenblik in redelijkheid kon beschikken. Ter terechtzitting hierop gewezen, repliceert verzoekster dat de Raad met de neergelegde stukken vermag rekening te houden omdat zij dienen ter illustratie van een potentiële schending van een hogere rechtsnorm en omdat de analyse die erin wordt gemaakt betrekking heeft op een periode vóór het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad merkt in dit verband op dat niet kan worden aangenomen dat de Raad steevast, en telkens wanneer een hogere rechtsnorm wordt ingeroepen in het kader waarvan nieuwe elementen of stukken worden aangebracht voor het eerst in beroep, de hem door de wetgever toegekende bevoegdheid opzij zou moeten schuiven. In casu blijkt ook niet dat verzoekster dit rapport enkel op nuttige wijze in het kader van huidige procedure naar voor kan brengen. Zij kan dit ter heroverweging voorleggen aan verweerder en deze laatste zal, waar hij ervoor opteerde in eerste instantie nog niet te voorzien in een gedwongen overdracht aan Italië, in de situatie dat hij alsnog wenst over te gaan tot een besluit tot gedwongen overdracht aan de Italiaanse autoriteiten hierbij eventuele belangrijke wijzigingen in de situatie voor Dublinterugkeerders naar Italië in rekening dienen te brengen. Verzoekster kan vervolgens dit nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten / overdrachtsbesluit op basis waarvan een effectieve overdracht aan de Italiaanse autoriteiten wordt voorzien bij de Raad aanvechten in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. In het kader van deze specifieke procedure dient de Raad ook - gelet op artikel 39/84, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet - een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek te doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid van die welke van dien aard zijn dat hieruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de beslissing de verzoeker zou blootstellen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is. Daarnaast merkt de Raad ook op dat de op 17 februari 2017 gepubliceerde nieuwe wetgeving inzake de asielprocedure waarnaar verzoekster refereert wel degelijk dateert van na het nemen van de bestreden beslissingen en aldus in geen geval door het bestuur in overweging kon worden genomen. Ook waar het nieuwe AIDA-rapport werd gepubliceerd in februari 2017 konden de erin opgenomen vermeldingen op zich niet gekend zijn door verweerder. Verzoekster maakt althans niet concreet aannemelijk dat hierover anders moet worden geoordeeld. Het gegeven dat het een update betreft voor 2016 doet hieraan nog geen afbreuk. Ten overvloede maakt verzoekster ook geenszins concreet aannemelijk dat voormelde nieuwe wetgeving dan maakt dat niet langer sprake is van een kwalitatieve procedure die voldoende waarborgen in zich houdt of dat asielzoekers zouden worden uitgewezen voordat hun asielaanvraag op zijn merites is onderzocht of dat de Europese minimumnormen ter zake niet langer zouden worden gerespecteerd. Ook blijft zij ter terechtzitting in gebreke concreet aannemelijk te maken dat de in dit nieuwe rapport opgenomen situatie inzake onthaal en opvang wezenlijk afbreuk doet aan de situatie zoals deze reeds bleek op basis van de vorige versie van het AIDA-rapport samen gelezen met het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 of wijst op een zodanige achteruitgang of zodanige problemen inzake de toegang tot de asielprocedure en opvangvoorzieningen dat alsnog alle overdrachten van Dublinterugkeerders naar Italië dienen te worden tegengehouden. Er blijkt ten slotte ook niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar de situatie van personen die internationale bescherming hebben verkregen, nu in de huidige stand van het geding niet vaststaat dat zij hierop aanspraak kan maken.

2.2.9. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en

behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.10. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoekster geeft aan dat zij gelet op haar psychische problemen die het gevolg zijn van het gegeven dat zij in haar herkomstland slachtoffer was van seksueel geweld wel degelijk als asielzoeker met bijzondere kwetsbaarheid dient te worden beschouwd. Zij voegt in dit verband een medisch attest. Zij stelt dat de voorziene motivering dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven op voorhand in kennis zullen worden gebracht van de overdracht en dat de nodige informatie aangaande haar gezondheids-toestand door middel van een gemeenschappelijke gezondheidsverklaring aan Italië kan worden overgemaakt, in dit verband niet volstaat en minstens – en in navolging van het arrest Tarakhel van het EHRM – individuele garanties dienden te worden verkregen van Italië. Zij wijst er op dat in het OSAR/SFH-rapport wordt vermeld dat de NGO's op de luchthaven niet altijd zijn geïnformeerd over de gezondheidstoestand. Verder benadrukt verzoekster dat de toegang tot de medische hulp lang duurt en verbonden is met de huisvesting.

In casu blijkt uit het zogenaamde Dublininterview op 25 november 2016 dat verzoekster, gevraagd naar haar gezondheidstoestand, verklaarde in een goede gezondheid te zijn (vraagstelling 32). In het licht van deze vraagstelling kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat zij niet de kans had uiteen te zetten dat zij psychische gezondheidsproblemen heeft als gevolg van wat zij heeft meege-maakt in haar herkomstland. In zoverre verzoekster stelt dat het Dublininterview zeer gespannen verliep en de interviewer haar niet liet uitspreken, waardoor het vertrouwen dat nodig is voor zulk interview ontbrak, kan de Raad slechts vaststellen dat hiervan geen concrete aanwijzingen kunnen worden gevonden in het neergeschreven verslag van het Dublininterview zoals dit is opgenomen in het administratief dossier. Verzoekster betwist ook niet dat haar wel degelijk werd gevraagd naar haar gezondheidstoestand en evenmin het door haar hierop verstrekte antwoord. Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeksters advocaat op 13 december 2016 een schrijven richtte tot verweerder, waarin – naast vermeende structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen – ook werd gewezen op het gegeven dat verzoekster een alleenstaande vrouw is van 28 jaar oud en zij in Eritrea het slachtoffer was van seksueel geweld als gevolg waarvan zij thans psychologische problemen heeft.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoekster wordt in de bestreden beslissingen gemoti-veerd als volgt:

“Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat haar tante in Amerika met de smokkelaar geregeld had haar vanuit Zwitserland naar Engeland te brengen en de smokkelaar haar had gezegd dat ze in Engeland waren, terwijl ze in België waren. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er niet goed zijn en ze liever wil studeren en werken, een kans die ze naar eigen zeggen in Italië niet zou krijgen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 13.12.2016 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen. De advocaat van de betrokkene stelt dat Italië geconfronteerd wordt met systeemfouten inzake de asielprocedure en de opvangvoorzieningen en wijst er op dat de betrokkene een kwetsbaar profiel heeft. De advocaat van de betrokkene verwijst voor haar argumenten hoofdzakelijk naar verschillende passages uit het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe” - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en naar nationale en internationale jurisprudentie.

[...]

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Italië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er niet goed zouden zijn en ze liever wil studeren en werken, een kans die ze naar eigen zeggen in Italië niet zou krijgen. Bovendien uitte ze ook bezwaar middels een tussenkomst van haar advocaat, die verwijst naar de vermeende systeemfouten inzake de asielprocedure en opvangvoorzieningen, evenals het kwetsbaar profiel van de betrokkene. De advocaat van de betrokkene wijst er dienaangaande op dat de betrokkene een 28 jarige alleenstaande vrouw is die in Eritrea verkracht werd en dientengevolge psychologische problemen heeft overgehouden.

[...]

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier), waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

[...]

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1988 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. De advocaat van de betrokkene gaf aan dat de betrokkene in Eritrea het slachtoffer was van verkrachting en daar psychologische problemen aan overhield. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene tijdens haar verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen en geen melding maakte van psychologische problemen. Bovendien bracht de betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

We wensen eveneens te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende haar gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in haar geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

In het licht van voorgaande motivering dient te worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van zijn beslissingen rekening hield met zowel verzoeksters verklaringen als met het bijkomende schrijven dat haar advocaat heeft overgemaakt. Specifiek wat de gezondheidstoestand betreft, werd gewezen op

verzoeksters verklaring tijdens het Dublininterview dat zij in goede gezondheid is en zij tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In dit verband stelt de Raad inderdaad vast dat verzoekster voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen op geen enkel ogenblik medische stukken ter staving van haar ingeroepen psychische gezondheidsproblemen overmaakte. Haar betoog op dit punt beperkte zich tot loutere beweringen. In het licht van hetgeen voorgaat, meer bepaald verzoeksters eigen verklaringen en het gegeven dat geen medische stukken werden aangebracht, kan niet worden vastgesteld dat het bestuur op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat er geen concrete aanwijzingen voorliggen dat er sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid als asielzoeker of dat een overdracht aan Italië omwille van medische redenen niet mogelijk zou zijn gelet op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekster weerlegt deze motivering niet.

Verzoekster brengt in het kader van huidig beroep nog bijkomende medische stukken aan. De Raad benadrukt allereerst dat deze stukken dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en het aldus het bestuur niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat het medisch stuk van 21 februari 2017 enkel stelt dat verzoekster psychologisch wordt opgevolgd sinds 17 februari 2017 en verder een attest van een psycholoog van 14 april 2017 wordt aangebracht dat verzoekster tweemaal op consultatie kwam met stressklachten die in verband te brengen zouden zijn met de levensomstandigheden in haar herkomstland. In deze attesten kunnen geen concrete aanwijzingen worden gevonden van eerder seksueel geweld en evenmin van psychische problemen die dermate ernstig van aard zijn dat deze verzoekster verhinderen te reizen dan wel een behandeling noodzakelijk zonder dewelke een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt. Aldus blijkt nog geen psychologische aandoening met een zodanige graad van ernst dat deze wijst op een bijzondere kwetsbaarheid of specifieke opvangnoden.

Nu geen concrete aanwijzingen voorliggen dat verzoekster om medische redenen niet kan reizen en evenmin een duidelijke noodzaak tot medische behandeling blijkt dan wel een psychologische aandoening met de zodanige graad van ernst dat deze wijst op een bijzondere kwetsbaarheid of specifieke opvangnoden, blijkt ook niet dat verzoeksters betoog dat een toegang tot medische zorgverstrekking in eerste instantie moeilijk kan zijn of de NGO op de luchthaven niet altijd is geïnformeerd over de medische noden van Dublinterugkeerders relevant of problematisch is in haar situatie. Daarenboven herhaalt de Raad dat, waar verzoekster stelt dat de toegang tot medische hulp is verbonden aan de huisvesting, het OSAR/SFH-rapport wat Milaan betreft geen melding maakt van problemen om onmiddellijk toegang te verkrijgen tot opvang bij het indienen van de asielaanvraag.

In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat verzoekster dienstig kan verwijzen naar passages in allerhande rapporten inzake vrouwen die reeds slachtoffer waren van seksueel geweld dan wel bijzonder kwetsbare asielzoekers met speciale opvangnoden.

Hoewel verzoekster als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat voor alle Dublinoverdrachten, inclusief deze van alleenstaande vrouwen, moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is

uitdrukkelijk voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Verzoekster brengt geen concrete aanwijzingen aan dat zij bij aankomst in Italië zich niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor het indienen van een asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport en het OSAR/SFH-rapport dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, met name Rome of Milaan, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekster aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch met haar verwijzing naar algemene rapporten noch met haar betoog aangaande haar individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoont.

2.2.11. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat verweerder wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. Een onvoldoende onderzoek blijkt niet.

Noch het betoog van verzoekster noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.2.12. Nu geen algemene situatie van systeemfouten kan worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Italië in het algemeen moet stoppen, blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan steunen op artikel 3 (2) van de Dublin III-verordening opdat België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt evenmin een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.13. In zoverre verzoekster de schending inroept van artikel 6 van de Dublin III-verordening merkt de Raad op dat dit artikel voorziet in waarborgen voor minderjarigen. In casu blijkt evenwel niet dat verzoekster minderjarig is of dat zij is vergezeld door minderjarige kinderen, zodat niet blijkt dat zij deze bepaling dienstig kan inroepen. In dit verband wordt ook nagelaten de vereiste toelichting te verstrekken.

2.2.14. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissingen tot stand zijn gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.2.15. Verzoekster voert ook nog de schending aan van de artikelen 1, 6, 7, 18, 21 en 24 van het Handvest. Een afzonderlijke toelichting wordt in dit verband niet verstrekt. In zoverre deze bepalingen betrekking hebben op de onschendbaarheid van de menselijke waardigheid, het recht op vrijheid en veiligheid en het recht op asiel, herhaalt de Raad dat verzoekster het gestelde in de bestreden beslissingen niet weerlegt dat zij als Dublinterugkeerder toegang zal hebben tot de asielprocedure in Italië en geen concrete argumenten aanbrengt die erop wijzen dat de asielprocedure in Italië niet adequaat is of geen voldoende waarborgen biedt. Daarnaast weerlegt verzoekster evenmin het gestelde in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat zij verstoken zal blijven van opvang of dat de

omstandigheden van opvang en behandeling van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië dermate ernstige gebreken vertonen dat zij aanleiding geven tot een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het licht hiervan, kan een miskening van de betreffende artikelen in het Handvest evenmin worden aangenomen. Verzoekster doet verder geen enkele poging aannemelijk te maken dat zij kan terugvallen op een beschermenswaardig privé- dan wel familie- en gezinsleven. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat zij is vergezeld door minderjarige kinderen. Een concrete toelichting waarom deze artikelen van het Handvest, evenals de bepaling inzake het verbod op discriminatie, zouden zijn miskend, ontbreekt volledig en om deze reden dient dit onderdeel van het middel als onontvankelijk te worden beschouwd.

2.2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS